Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
PAOLA MENGOZZIHO
přednesené dne 17. července 2014 [1]

Věc C-416/13

Mario Vital Pérez
proti
Ayuntamiento de Oviedo

[žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Juzgado Contencioso-Administrativo de Oviedo č. 4 (Španělsko)]

„Rovné zacházení v zaměstnání a povolání — Zákaz diskriminace na základě věku — Směrnice 2000/78 — Věková hranice 30 let pro účast na výběrovém řízení pro přijetí do místního policejního sboru — Odůvodnění“

I – **Úvod**

1. Účelem směrnice 2000/78 [2] (dále jen „směrnice“) je stanovit obecný rámec pro boj s diskriminací v zaměstnání nebo povolání na základě jednoho z důvodů uvedených v jejím článku 1. Cílem tohoto právního předpisu je zavést v členských státech zásadu rovného zacházení.

2. Věk byl zahrnut v souladu s ustanovením článku 13 Smlouvy o ES mezi diskriminační důvody uvedené v článku 1 směrnice [3] a je ve skutečnosti důvodem, který vedl v rámci sporů týkajících se použití této směrnice k největšímu počtu rozsudků Soudního dvora. Jakožto obecná zásada práva Společenství zakotvená v rozsudku Mangold [4] je zákaz diskriminace na základě věku upraven v čl. 21 odst. 1 Listiny základních práv Evropské unie, která je tedy měřítkem, na základě kterého mají být vykládána ustanovení směrnice.

3. Směrnice, ačkoli zakazuje jakoukoli diskriminaci v zaměstnání přímo nebo nepřímo založenou na věku, stanoví několik výjimek pro její použití, z nichž některé jsou společné pro jiné diskriminační důvody stanovené v článku 1. To je případ zejména čl. 4 odst. 1 – kterého se týká první část předběžné otázky, která je předmětem tohoto řízení – na základě kterého členské státy mohou stanovit v souladu s určitými podmínkami, že rozdíl v zacházení na základě vlastností souvisejících s jedním z důvodů upravených směrnicí nepředstavuje diskriminaci, pokud z povahy dotyčné pracovní činnosti nebo z podmínek jejího výkonu vyplývá, že tyto vlastnosti představují podstatný a určující profesní požadavek. Další výjimky jsou však specifické pro věk jako důvod diskriminace. Článek 3 odst. 4

1 — Původní jazyk: italština.

2 — Směrnice Rady 2000/78/ES ze dne 27. listopadu 2000, kterou se stanoví obecný rámec pro rovné zacházení v zaměstnání a povolání (Úř. věst. L 303, s. 16; Zvl. vyd. 05/04, s. 79).

3 — Ochrana proti diskriminaci na základě věku má původ v Employment Age Discrimination Act vydaný v USA z roku 1965, který původně směřoval k ochraně starších pracovníků (nad 40 let). Věk není zahrnut mezi důvody uvedené v článku 14 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (EÚLP), nicméně Soud ve Štrasburku upřesnil, že je věk zahrnut do výrazu „jiné postavení“, který je v tomto ustanovení uveden (rozsudek ze dne 10. června 2010, Schwizgebel proti Švýcarsku, č. 25762/07).

4 — Rozsudek Mangold (C-144/04, EU:C:2005:709, bod 75).

stanoví, že členské státy mohou stanovit, že se tato směrnice, pokud se týká diskriminace na základě zdravotního postižení a věku, nevztahuje na ozbrojené síly, přičemž článek 6 – kterého se týká druhá část předběžné otázky, která je předmětem tohoto řízení – stanoví systém výjimek, který za určitých podmínek umožňuje ospravedlnit rozdíly v zacházení na základě věku vyplývající ze zásahů členských států v oblasti sociální politiky.

4. Směrnice tudíž stanoví zvláštní systém pro rozdíly v zacházení založené přímo nebo nepřímo na kritériu věku. Takový systém lze z části vysvětlit skutečností, že věk není v zásadě považován za „podezřelý" důvod stejným způsobem jako rasa nebo pohlaví, s nimiž nesdílí dlouhou historii diskriminace [5], z části pak skutečností, že se jedná o rizikový faktor, jehož rozsah a hranice nejsou snadno definovatelné [6].

5. Specifičnost věku jako diskriminačního důvodu v systému směrnice je jedním z důvodů, které jsou základem mnohých žádostí o výklad doručených Soudnímu dvoru vnitrostátními soudy, které jsou ve většině zaměřeny na získání vysvětlení ohledně rozsahu výjimek ze zákazu diskriminace na základě dotčeného kritéria. Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce předložená Juzgado Contencioso Administrativo de Oviedo č. 4 (Španělsko), ze které toto řízení vychází, spadá do tohoto kontextu.

II – **Původní řízení a předběžná otázka**

6. Ve sporu, ze kterého předběžná otázka vychází, stojí proti sobě pan Vital Pérez a obec Oviedo z důvodu žaloby podané prvně uvedeným proti rozhodnutí obecní rady Oviedo ze dne 7. března 2013, kterým se schvalují požadavky a specifické podmínky oznámení o vyhlášení výběrového řízení na obsazení 15 míst příslušníků místní policie. Podstatou žaloby je konkrétněji podmínka 3.2 oznámení, na základě které uchazeči nesmějí překročit věk 30 let.

7. Pan Vital Pérez tvrdí, že taková podmínka, která ho nespravedlivě vylučuje z výběrového řízení, je rozporu s jeho základním právem na rovný přístup k veřejným funkcím a službě, které vyplývá jak ze španělské ústavy, tak ze směrnice. Ve své žalobní odpovědi obec Oviedo jednak uvádí, že oznámení o výběrovém řízení je v souladu s ustanoveními zákona č. 2/2007 Asturského knížectví (dále jen „zákon č. 2/2007"), jehož článek 32 stanoví, že uchazeči o místo v jakékoli kategorii sborů místní policie nesmějí překročit věk 30 let a že v rozsudku Wolf [7] již Soudní dvůr rozhodl ve prospěch takové věkové hranice v obdobném případě.

8. Vzhledem k pochybnostem o legitimitě sporné věkové hranice a s ohledem na nezbytnost výkladu příslušných ustanovení směrnice s cílem vyřešit spor položil Juzgado Contencioso-Administrativo de Oviedo č. 4 Soudnímu dvoru následující otázku:

„Brání čl. 2 odst. 2, čl. 4 odst. 1 a čl. 6 odst. 1 písm. c) směrnice (…), a čl. 21 odst. 1 Listiny základních práv Evropské unie, v rozsahu, v němž zakazují jakoukoli diskriminaci na základě věku, tomu, aby oznámení o výběrovém řízení obce, které výslovně uplatňuje regionální zákon členského státu, stanovilo pro přístup k pracovnímu místu příslušníka místní policie věkovou hranici 30 let?"

5 — Ve známém rozsudku Massachusetts Board of Retirement v. Murgia, z roku 1967 (427 U. S. 307) americký Nejvyšší soud vyloučil, že rozdílné zacházení v závislosti na věku představuje „podezřelou klasifikaci", přičemž tento pojem definoval následovně: „a suspect class is one saddled with such disabilities, or subjected to such a history of purposeful unequal treatment, or relegated to such a position of political powerlessness as to command extraordinary protection from the majoritarian political process".

6 — Pokud jde o porovnání povahy diskriminace na základě pohlaví a na základě věku, generální advokát Jacobs ve svém stanovisku ve věci Lindorfer v. Rada (C-227/04 P, EU:C:2005:656) uvedl: „sex is essentially a binary criterion, whereas age is a point on a scale. Sex discrimination based on actuarial tables is thus an extremely crude form of discrimination, involving very sweeping generalisations, whereas age discrimination may be graduated and may rely on more subtle generalisations" (bod 84).

7 — C-229/08, EU:C:2010:3.

III – **Analýza**

9. Neexistují pochybnosti o tom, že v projednávaném případě spadá předmět původního řízení do oblasti působnosti směrnice. Směrnice se v souladu s čl. 3 odst. 1 písm. a) v rámci pravomocí svěřených Evropské unii vztahuje „na všechny osoby ve veřejném i soukromém sektoru, včetně veřejných subjektů, pokud jde o […] podmínky přístupu k zaměstnání, samostatné výdělečné činnosti nebo povolání, včetně kritérií výběru a podmínek náboru bez ohledu na obor činnosti a na všech úrovních profesní hierarchie“. Článek 32 zákona č. 2/2007 tím, že stanoví, že uchazeči o místo v jakékoli kategorii sborů místní policie nesmějí překročit věk 30 let, stanoví normy pro přístup k veřejným funkcím ve smyslu výše uvedeného ustanovení směrnice [8].

10. Je rovněž nepochybné, že dotčený zákon stanoví rozdíly v zacházení na základě věku. V této souvislosti připomínám, že podle čl. 2 odst. 1 směrnice se pro účely této směrnice „zásadou rovného zacházení“ rozumí neexistence jakékoli přímé nebo nepřímé diskriminace na jakémkoli základě uvedeném v článku 1 této směrnice. Článek 2 směrnice v odst. 2 písm. a) uvádí, že pro účely odstavce 1 se přímou diskriminací rozumí, když se s jednou osobou zachází méně příznivě než s jinou osobou ve srovnatelné situaci na základě jednoho z důvodů uvedených v článku 1 směrnice [9]. Důsledkem použití článku 32 zákona č. 2/2007 je, že s některými osobami je zacházeno méně příznivě než s jinými osobami, které se nacházejí ve srovnatelných situacích pouze z důvodu, že přesáhly věk 30 let. Dotčené ustanovení proto vede k rozdílům v zacházení přímo na základě věku ve smyslu čl. 2 odst. 2 písm. a) směrnice [10].

11. Jedinou otázkou, která vyvstává v původním řízení, ohledně které předkládající soud žádá výklad Soudního dvora, tedy je, zda uvedené rozdíly v zacházení jsou přímou diskriminací ve smyslu čl. 2 odst. 2 písm. a) směrnice nebo zda se na ně může vztahovat některá z výjimek stanovených v čl. 4 odst. 1 a čl. 6 odst. 1 této směrnice.

A – *K výkladu čl. 4 odst. 1 směrnice*

12. Podle čl. 4 odst. 1 směrnice, nadepsaného „Profesní požadavky“, členské státy „mohou stanovit, že rozdíl v zacházení na základě vlastností souvisejících s jedním z důvodů uvedených v článku 1 nepředstavuje diskriminaci, pokud z povahy dotyčné pracovní činnosti nebo z podmínek jejího výkonu vyplývá, že tyto vlastnosti představují *podstatný a určující profesní požadavek*, je-li *cíl legitimní* a *požadavek přiměřený*“ [11].

13. Španělská, italská, německá a francouzská vláda se domnívají, že věková hranice, která je předmětem původního řízení, je odůvodněna na základě výše uvedeného ustanovení, protože některé funkce svěřené příslušníkům místní policie vyžadují obzvlášť vysoké fyzické požadavky, které jsou v každém případě vyšší, než je obvyklé, a nacházejí se pouze u mladších zaměstnanců. Stanovení takové hranice sleduje účel zabezpečení operační schopnosti a řádného fungování útvarů příslušníků místní policie, přičemž zaručuje, že nově přijatí zaměstnanci jsou schopni plnit z fyzického hlediska náročnější úkoly po poměrně dlouho dobu jejich kariéry. O legitimitě sporné věkové hranice ovšem pochybují jak předkládající soud, tak žalobce v původním řízení a Komise.

8 — V tomto smyslu viz rozsudek Wolf (EU:C:2010:3, bod 27).

9 — Viz rozsudky Palacios de la Villa (C-411/05, EU:C:2007:604, bod 50), The Incorporater Trustees of the National Council of Ageing (C-388/07, EU:C:2009:128, bod 33) a Wolf (EU:C:2010:3, bod 28).

10 — Viz *per analogiam* rozsudek Wolf (EU:C:2010:3, bod 29).

11 — Kurziva doplněna autorem tohoto stanoviska.

14. Podle vysvětlení Soudního dvora obsažených v rozsudku Wolf – na který odkazuje jak předkládající soud, tak s opačnými argumenty všichni vedlejší účastníci – čl. 4 odst. 1 směrnice umožňuje členským státům, aby se odchýlily od zásady rovného zacházení, pokud vlastnost související s důvodem, na kterém se rozdíl v zacházení zakládá, a nikoli důvod sám o sobě, představuje podstatný a určující požadavek, je-li cíl legitimní a požadavek přiměřený [12].

15. V tomto rozsudku, ve kterém se jednalo o věkovou hranici 30 let stanovenou německou spolkovou zemí pro přijímání hasičů do střední technické složky, Soudní dvůr zaprvé upřesnil, že cíl spočívající v zabezpečení operační schopnosti a řádného fungování takových služeb, jako jsou služby uvedené v bodě 18 odůvodnění směrnice [13], mezi kterými jsou uvedeny i služby policie, musí být považován za „legitimní cíl“ ve smyslu čl. 4 odst. 1 téže směrnice [14].

16. V projednávaném případě by právní předpisy dotčené v původním řízení – za předpokladu – jak uvádí zejména španělská vláda – že sledují skutečně tento cíl, což je skutečnost, kterou musí s konečnou platností ověřit předkládající soud [15] – proto mohly být odůvodněny na základě výše uvedeného ustanovení směrnice, pokud jsou splněny jiné podmínky v ní stanovené.

17. Zadruhé v rozsudku Wolf Soudní dvůr na základě vysvětlení poskytnutých německou vládou shledal, že skutečnost, že dotyčný má „obzvlášť vysoké fyzické schopnosti“, je podstatný a určující profesní požadavek ve smyslu čl. 4 odst. 1 směrnice. V této souvislosti Soudní dvůr uvedl, že oproti funkcím řízení a velení zajišťovaným technickou složkou hasičů se činnosti střední technické složky hasičů vyznačují svou fyzickou povahou, jelikož součástí této služby je zejména boj proti požárům, záchrana osob, úkoly související s ochranou životního prostředí, záchrana zvířat a ochrana před nebezpečnými zvířaty, jakož i podpůrné úkoly [16].

18. Nejsem přesvědčen, že ke stejnému závěru lze dojít v projednávaném případě, pokud jde o příslušníky místní policie v Asturii. Podle předkládacího usnesení pokrývá činnost prováděná těmito zaměstnanci různá odvětví působnosti a zahrnuje jak operace „v terénu“, jako například zatčení pachatelů trestných činů, které mohou vyžadovat použití fyzické síly, tak méně náročné úkoly z psycho-fyzického hlediska, jako je například regulace silniční dopravy [17]. Funkce místních policejních sborů ve Španělsku představuje tedy podstatně širší a rozmanitější spektrum činností v porovnání s funkcí střední technické složky hasičů zkoumanou Soudním dvorem ve výše uvedeném rozsudku Wolf, jejíž příslušníci, podle tohoto rozsudku, vykonávají převážně, ne-li výlučně, operace v terénu, které zahrnují vysokou fyzickou námahu.

12 — EU:C:2010:3, body 35 a 36.

13 — Bod 18 odůvodnění směrnice uvádí, že směrnice „nevyžaduje, aby ozbrojené síly, policie, vězeňské nebo záchranné služby přijímaly nebo zaměstnávaly osoby, které nemají požadovanou schopnost, vykonávat řadu funkcí, jejichž vykonávání by se od nich mohlo požadovat se zřetelem k oprávněnému cíli zachování operační schopnosti těchto služeb“.

14 — (EU:C:2010:3, bod 38).

15 — K určování cílů způsobilých ospravedlnit rozdíly v zacházení na základě směrnice, pokud jde o použití výjimky uvedené v čl. 6 odst. 1, viz níže.

16 — Rozsudek Wolf (EU:C:2010:3, bod 40).

17 — Podle předkládacího usnesení čl. 18 odst. 6 zákona č. 2/2007 stanoví funkce příslušníků následovně: „pomoc občanům, ochrana osob a majetku, zatýkání a zadržování pachatelů přestupků a trestné činnosti, preventivní hlídky, regulace silniční dopravy a všechny další podobné funkce, kterými je pověří nadřízení“. Španělská vláda ve svém vyjádření zmiňuje rovněž čl. 53 odst. 1 Ley Orgánica 2/86 ze dne 13. března de Fuerzas y Cuerpos de Seguridad, na základě kterého vykonávají místní policejní sbory níže uvedené funkce: a) chránit místní orgány a zajišťovat monitorování jejich prostor a jejich zařízení; b) zajišťovat pořádek, značení a řízení dopravy v centru města v souladu s pravidly silničního provozu; c) pořizovat zápisy o dopravních nehodách, ke kterým došlo v centru města; d) zajišťovat funkce správní policie, pokud jde o příkazy, oznámení a jiné akty přijaté obcemi v rámci jejich pravomocí; e) podílet se na funkcích soudní policie; f) poskytovat první pomoc v případě nehod, katastrof nebo veřejných pohrom, účastnit se plnění plánu civilní obrany; g) provádět šetření a přijímat veškerá opatření k zabránění páchání trestné činnosti; h) monitorovat veřejná prostranství a spolupracovat s ozbrojenými silami státu a policií autonomních oblastí s cílem zajistit ochranu manifestací a udržování pořádku v průběhu velkých shromáždění, když je vyžadován jejich zásah, a i) spolupracovat za účelem vyřešení soukromých konfliktů, když je vyžadován jejich zásah.

19. Zatřetí Soudní dvůr rozhodl, že podmínka týkající se disponování vysokými fyzickými schopnostmi k provádění funkcí střední technické složky hasičů souvisí s věkem. Za tím účelem Soudní dvůr na základě údajů vyplývajících ze studií v oblasti pracovního lékařství a sportu předložených německou vládou, ze kterých vyplývá, že respirační kapacita, svalstvo a odolnost klesají s věkem, dospěl k závěru, že některé z úkolů přidělené příslušníkům této služby, jako hašení požárů nebo záchrana osob, vyžadují obzvlášť vysoké fyzické schopnosti a mohou být vykonávány pouze mladými zaměstnanci nebo v každém případě zaměstnanci nedosahujícími věku 45 let v prvním případě a zaměstnanci nedosahujícími věku 50 let ve druhém případě.

20. Dle mého názoru tedy neexistují skutečnosti, které umožňují dojít v projednávaném případě ke stejnému závěru. Tvrzení obsažené ve vyjádření španělské vlády, podle kterého fyzická forma, kterou musí mít příslušníci místních policejních sborů, je srovnatelná s fyzickou formou požadovanou u hasičů zapojených do hašení požárů a záchrany osob [18], jak byla zjištěna Soudním dvorem ve zmíněném rozsudku Wolf, se zakládá na pouhých tvrzeních, která nejsou podložena skutečnostmi nebo údaji, které umožňují analyzovat zvláštní situaci těchto sborů. Dále pak jak je uvedeno výše, vzhledem k informacím obsaženým v předkládacím usnesení a vyjádření španělské vlády se nejeví, že většina úkolů příslušníků španělské místní policie vyžaduje výjimečné fyzické schopnosti, přičemž z uvedeného rozsudku Wolf jasně vyplývá, že souhrn činností vykonávaných příslušníky střední technické složky hasičů, nebo alespoň činnosti nejvíce charakterizující funkci této služby, takové schopnosti vyžadovaly.

21. Obecně z výše uvedeného vyplývá, že v projednávaném případě nejsou dány podmínky, které vedly Soudní dvůr k tomu, že rozhodl ve prospěch věkové hranice dotčené v rozsudku Wolf. Nedomnívám se však, že je možné dojít k závěru, v rozporu s tím, k čemu dospěl Soudní dvůr v uvedeném rozsudku, že disponovat „obzvlášť vysokými fyzickými schopnostmi“ je podstatný a určující profesní požadavek pro výkon funkce příslušníka místní policie, jak je popsána v předkládacím usnesení, i vzhledem k okolnosti, kterou zdůraznily zejména španělská a francouzská vláda, že výkon této funkce může zahrnovat použití zbraní. Navíc pokud je pro část úkolů příslušníků místní policie možné předpokládat, že jsou nezbytné určité fyzické schopnosti, není ovšem dle mého názoru možné na základě skutečností předložených Soudnímu dvoru dojít k závěru, že dotčené schopnosti jsou neoddělitelně spjaty s určitou věkovou skupinou a že se s nimi nelze setkat u osob, které překročily určitou věkovou hranicí, jak konstatoval Soudní dvůr ve věci Wolf.

22. Z toho plyne z hlediska nezbytné a přiměřené povahy sporné věkové hranice, že rovněž nelze dojít k závěru, jak učinil Soudní dvůr v citovaném rozsudku Wolf, že účel zabezpečení operační schopnosti a řádného fungování útvaru místní policie vyžaduje zachování určité konfigurace věku uvnitř něho, což vyžaduje přijímání výhradně zaměstnanců, kteří nedosáhli věku 30 let [19].

23. Stále z hlediska přiměřenosti podotýkám, že z předkládacího usnesení nevyplývá, že příslušníci, kteří překročili určitý věk, jsou automaticky přidělováni na činnosti, které jsou z hlediska fyzického méně namáhavé nebo nezahrnují použití zbraní, přičemž toto usnesení uvádí pro zaměstnance státní policie nebo některých místních obcí, kteří jsou v aktivní službě, možnost, že na žádost přejdou na jinou činnost, jakmile dovršili věku 58 let (tzv. režim „segunda actividad“), tj. pouhých 7 let před odchodem do důchodu, stanoveným na 65 let.

18 — Obdobná tvrzení se nacházejí ve vyjádřeních německé, italské a s některými většími nuancemi i francouzské vlády.

19 — Připomínám, že v rozsudku Wolf Soudní dvůr shledal, že věková hranice stanovená dotčenými právními předpisy může být vhodná ke sledování cíle, který spočívá v zabezpečení operační schopnosti a řádného fungování dotčené služby a nepřekračuje meze toho, co je k jeho dosažení nezbytné. Podle Soudního dvora jelikož mohou být úkoly boje proti požárům a záchrany osob, které přísluší střední technické složce hasičů, plněny pouze mladšími zaměstnanci, lze považovat za nezbytné, aby většina zaměstnanců této složky byla schopna plnit uvedené úkoly, a tedy aby byli ve věku nižším než 45 nebo 50 let. Přijetí v pokročilém věku by mělo za následek, že by příliš velkému počtu zaměstnanců nemohly být přiděleny nejnáročnější úkoly po fyzické stránce, a tudíž po dostatečně dlouhou dobu.

24. Za těchto okolností je možné se domnívat, že fyzické schopnosti nezbytné pro výkon funkce příslušníka místní policie mohou být náležitě posouzeny na základě fyzických zkoušek, ostatně obzvlášť přísných, a zdravotních výjimek stanovených sporným oznámením o výběrovém řízení, a že dotčená věková hranice proto není nutná.

25. Připomínám, že jelikož čl. 4 odst. 1 povoluje odchylku od základní zásady unijního práva, je třeba jej vykládat restriktivně a že – jak je výslovně uvedeno v bodě 23 odůvodnění téže směrnice – možnost odchýlit se je vymezena na „velmi omezené“ okolnosti [20]. Dle mého názoru se v projednávaném případě nejedná o žádný z uvedených případů.

26. Na základě předcházejících úvah se domnívám, že čl. 4 odst. 1 směrnice musí být vykládán v tom smyslu, že brání takovým vnitrostátním právním předpisům, jako jsou právní předpisy, které jsou předmětem původního řízení, které pro účast na výběrovém řízení ohledně přijetí do místního policejního sboru stanoví maximální věkovou hranici 30 let.

B – *K výkladu čl. 6 odst. 1 směrnice*

27. Připomínám, že ve smyslu čl. 6 odst. 1 směrnice „členské státy mohou stanovit, že rozdíly v zacházení na základě věku nepředstavují diskriminaci, jestliže jsou v souvislosti s vnitrostátními právními předpisy *objektivně a rozumně odůvodněny legitimními cíli, zejména legitimními cíli politiky zaměstnanosti, trhu práce a odborného vzdělávání*, a jestliže prostředky k dosažení uvedených cílů *jsou přiměřené a nezbytné*“ [21] .

28. Toto ustanovení zavádí systém výjimek s ohledem na specifičnost přiznanou věku mezi diskriminačními důvody upravenými směrnicí [22]. Dotčená směrnice členským státům umožňuje stanovit v jejich vnitrostátním právu ustanovení zavádějící rozdílné zacházení na základě věku, která by jinak spadala do kategorie *přímé diskriminace*, jak ji definuje čl. 2 odst. 2 písm. a) uvedené směrnice [23]. Tato možnost, „jelikož představuje výjimku ze zásady zákazu diskriminace [24], je však přísně upravena podmínkami stanovenými v tomtéž čl. 6 odst. 1“ [25].

29. Je tedy třeba si položit otázku, zda ve španělském právu stanovení věkové hranice, o niž se vede spor v původním řízení, odpovídá legitimnímu cíli ve smyslu uvedeného ustanovení, který je způsobilý odůvodnit objektivně a rozumně rozdíly v zacházení, které z něho vyplývají, a zda taková hranice představuje přiměřený a nezbytný prostředek k dosažení uvedených cílů.

a) Určení sledovaných cílů

30. Nejprve podotýkám, že z předkládacího usnesení ani ze spisu předloženého Soudnímu dvoru nevyplývá, že právní předpisy, na kterých je založeno oznámení o výběrovém řízení dotčené ve vnitrostátním řízení, výslovně odkazují na takové cíle, jaké jsou upřesněny v čl. 6 odst. 1 směrnice, aby odůvodnily stanovení sporné věkové hranice. Tato okolnost však sama o sobě nestačí k vyloučení

20 — V tomto smyslu viz rozsudek The Incorporated Trustees of the National Council for Ageing (EU:C:2009:128, bod 62). Technicky vzato, čl. 4 odst. 1 směrnice, jako následující článek 6, nestanoví odchylku nebo výjimku ze zákazu diskriminace, ale umožňuje ospravedlnit rozdílné zacházení, přičemž vylučuje, aby bylo kvalifikováno jako diskriminace na základě článku 2 téže směrnice. Z věcného hlediska však Soudní dvůr s těmito ustanoveními nakládá jako s výjimkami z obecného zákazu diskriminace.

21 — Kurziva doplněna autorem tohoto stanoviska.

22 — Tato specifičnost se odráží v bodě 25 odůvodnění směrnice, podle kterého ačkoli je zákaz diskriminace na základě věku důležitou součástí dosahování cílů stanovených v hlavních zásadách zaměstnanosti schválených Radou Evropy v Helsinkách dne 10. a 11. prosince 1999, a podporování různosti pracovních sil, „mohou být za určitých okolností oprávněná a proto vyžadují zvláštní ustanovení, která se mohou lišit podle situace v jednotlivých členských státech“ viz rozsudek Age Concern England (EU:C:2009:128, bod 60).

23 — Rozsudek The Incorporated Trustees of the National Council for Ageing (EU:C:2009:128, bod 62).

24 — Na základě uvedeného čl. 6 odst. 1 směrnice se tato možnost uplatňuje „bez ohledu na čl. 2 [odst.] 2“ (ze srovnání s jinými jazykovými verzemi směrnice vyplývá, že výraz „aniž je dotčen“, nacházející se na začátek odstavce, je přípustkový, a má se vykládat spíše jako „i přes“).

25 — Rozsudek Incorporater Trustees of the National Council for Ageing (EU:C:2009:128, bod 62).

možnosti, že toto omezení může být nicméně odůvodněno ve smyslu tohoto ustanovení [26]. Soudní dvůr totiž uznal, že při neexistenci takového upřesnění ve vnitrostátních právních předpisech může být cíl sledovaný těmito právními předpisy odvozen z „jiných skutečností, vycházejících z obecného kontextu dotyčného opatření“ [27] .

31. Pokud Soudní dvůr připouští, jak vyplývá z ustálené judikatury, že analýza „kontextuálních skutečností“ může vynahradit absenci výslovného odkazu v dotčených vnitrostátních právních předpisech, meze použití takové analýzy se zatím nezdají jasné. Pokud v některých případech Soudní dvůr provedl pečlivou rekonstrukci cílů dotčených právních předpisů, přičemž vycházel z údajů poskytnutých předkládajícím soudem nebo obsažených ve spisu [28], v jiných případech se Soudní dvůr spokojil s odkazem na vyjádření dotčeného členského státu, i pokud je dovolávání se cílů pokrytých výjimkou podle čl. 6 odst. 1 směrnice špatně doloženo [29]. Soudní dvůr proto přiznal členským státům možnost dovolávat a prokazovat jiné cíle, než jsou cíle uvedené předkládajícím soudem nebo rovněž cíle výslovně uvedené vnitrostátními právními předpisy [30]. Závěrem Soudní dvůr nevyloučil možnost zohlednit v rámci své analýzy i cíle uvedené nejen dotčeným členským státem, ale i členskými státy, které jsou vedlejšími účastníky řízení [31].

32. V této souvislosti se mi zdá vhodné připomenout, že čl. 6 odst. 1 směrnice stanoví omezenou formu výjimky ze základní zásady zákazu diskriminace na základě věku, odůvodněnou zvláštními aspekty sociální politiky *určitého členského státu*.

33. Použití této výjimky *předpokládá přijetí zvláštního vnitrostátního opatření*, které sleduje řádně definované cíle. Tyto cíle, pokud nejsou výslovně uvedeny, musí být alespoň jasně odvoditelné z kontextu tohoto opatření. Pokud, jak uvedl Soudní dvůr v rozsudku The Incorporated Trustees of the National Council for Ageing, směrnice neukládá členským státům povinnost stanovit konkrétní výčet rozdílů v zacházení, které mohou být odůvodněny s ohledem na legitimní cíl ve smyslu výše uvedeného čl. 6 odst. 1 [32], požadavky na právní jistotu a na výkon soudního přezkumu vyžadují, aby cíle vnitrostátních právních předpisů, které zavádějí výjimku ze zákazu diskriminace na základě věku, byly jasně označeny členským státem a jejich legitimní povaha byla ve smyslu dotčeného ustanovení dostatečně prokázána.

34. Dále pak samotný Soudní dvůr upřesnil, že „pouhá obecná tvrzení týkající se toho, zda může být určité opatření součástí politiky zaměstnanosti, trhu práce či odborného vzdělávání, nepostačují k prokázání, že cíl tohoto opatření odůvodňuje odchylku od uvedené zásady na základě čl. 6 odst. 1 směrnice“, a že toto ustanovení ukládá členským státům „prokázat legitimitu sledovaného cíle v rámci vysoko nastavených důkazních požadavků“ [33].

35. Výše uvedené skutečnosti vylučují, že by přicházely v úvahu jiné cíle než cíle uvedené v dotčeném opatření nebo cíle označené předkládajícím soudem, který je jediný příslušný vykládat použitelné vnitrostátní právní předpisy, nebo cíle, které je možné s ohledem na upřesnění předložená dotčeným členským státem, odvodit také z kontextu opatření.

26 — Rozsudek Palacios de la Villa (EU:C:2007:604, bod 56).

27 — Rozsudky Palacios de la Villa (EU:C:2007:604, bod 57); The Incorporated Trustees of the National Council for Ageing (EU:C:2009:128, bod 45); Petersen (C-341/08, EU:C:2010:4, bod 40); Georgiev (C-250/09 a C 268/09, EU:C:2010:699, bod 40); Rosenbladt (C-45/09, EU:C:2010:601, bod 58); Fuchs a Köhler (C-159/10 a C-160/10, EU:C:2011:508, bod 39) a Komise v. Maďarsko (C-286/12, EU:C:2012:687, bod 56).

28 — To je případ rozsudku Georgiev (EU:C:2010:699).

29 — Tamtéž.

30 — Rozsudek Fuchs a Köhler (EU:C:2011:508, body 39 až 46).

31 — Rozsudek Georgiev (EU:C:2010:699, body 43 a 44).

32 — EU:C:2009:128. Mimochodem uvádím, že tato povinnost v zásadě existuje, pokud jde o čl. 4 odst. 1, přičemž bod 23 odůvodnění směrnice stanoví, že „velmi omezené okolnosti“, za kterých může být rozdíl v zacházení na základě věku odůvodněný na základě tohoto ustanovení, „musí být zařazeny do informací předkládaných členskými státy Komisi“.

33 — Rozsudek The Incorporated Trustees of the National Council for Ageing (EU:C:2009:128, body 51 a 65).

36. V projednávaném případě, jak je uvedeno výše, zákon, který zavádí spornou věkovou hranici, neupřesňuje důvod tohoto rozhodnutí. Předkládací usnesení obsahuje pouze implicitní odkaz na požadavek zajistit přiměřenou dobu zaměstnání před odchodem do důchodu nebo přechodem na tzv. „segunda actividad“ a vnitrostátní spis neobsahuje doplňující skutečnosti. Španělská vláda odkazem na stanovisko generálního advokáta Bota v uvedené věci Wolf[34] odkazuje na cíle politiky zaměstnanosti související s řízením útvaru místní policie, kterými jsou zejména vytvoření vyvážené věkové struktury uvnitř tohoto útvaru umožňující zaručit plnění různých úkolů, které jsou mu svěřeny. Uvedená vláda rovněž tvrdí, že přijímání příslušníků schopných provádět všechny tyto úkoly po dostatečně dlouhou dobu před odchodem do důchodu nebo přechodem na „segunda actividad“ rovněž naplňuje cíl snížit veřejné výdaje, jelikož umožňuje pokračovat v přijímání nových zaměstnanců s nižší frekvencí. Tento cíl v souladu s politikou prováděnou na národní úrovni s cílem snížit výdaje veřejné správy je součástí souboru opatření přijatých s cílem ozdravit španělské hospodářství.

37. S ohledem na výše uvedené, a aniž je dotčena skutečnost, že vnitrostátnímu soudu přísluší v konečném výsledku určit cíl skutečně sledovaný dotčenými právními předpisy[35], cíle, které mohou být připisovány spornému opatření v původním řízení na základě údajů, které má Soudní dvůr k dispozici, jsou: i) požadavek zajistit přiměřenou dobu zaměstnání před odchodem do důchodu, ii) vytvoření vyvážené věkové struktury uvnitř útvaru místní policie s cílem zajistit řádné fungování tohoto útvaru a iii) politika přijímání zaměstnanců zaměřená na snížení výdajů.

38. Dle mého názoru naopak není třeba zohledňovat cíle uvedené německou, italskou a francouzskou vládou nebo cíle vyplývající z jejich vyjádření a cíle týkající se zejména požadavků spojených s odborným vzděláváním, podporou zaměstnanosti mladých lidí a veřejnou bezpečností, protože se nezdá, že se vztahují na sporné opatření v původním řízení. V návaznosti na svou analýzu však budu brát v úvahu i tyto cíle pro případ, že by Soudní dvůr nesouhlasil s názorem, který jsem projevil ohledně jejich irelevantnosti v projednávaném případě.

b) Legitimita sledovaných účelů a cílů

39. Není pochyb o tom, že případné podmínky odborné přípravy vyžadované pro dané pracovní místo nebo potřeba zajistit přiměřenou dobu zaměstnání před odchodem do důchodu představují legitimní cíle způsobilé ospravedlnit stanovení věkové hranice pro přijetí (a tedy pro účast na výběrovém řízení ohledně přijetí). Tyto cíle jsou výslovně uvedeny v čl. 6 odst. 1 druhém pododstavci písm. c) směrnice.

40. Stejně nesporné však podle mého názoru není, že legitimní cíl ve smyslu dotčeného ustanovení představuje cíl směřující k vytvoření vyvážené věkové struktury umožňující zaručit operační schopnost a řádné fungování útvarů příslušníků místní policie.

41. V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle Soudního dvora cíli, které lze považovat za „legitimní“ ve smyslu výše uvedeného čl. 6 odst. 1, a tudíž za způsobilé k odůvodnění výjimky ze zásady zákazu diskriminace na základě věku, jsou „cíle spadající do sociální politiky, jako například ty, které souvisejí s politikou zaměstnanosti, pracovního trhu nebo odborného vzdělávání“[36].

42. Ačkoli tedy nelze popřít, že řádné fungování policejní jednotky, ať na celostátní nebo místní úrovni, odpovídá cíli obecného zájmu, tento cíl nespadá mezi cíle, které na základě judikatury Soudního dvora umožňují členským státům odchýlit se od zásady zákazu diskriminace na základě věku ve smyslu čl. 6 odst. 1 směrnice.

34 — EU:C:2010:3.

35 — Rozsudky The Incorporated Trustees of the National Council for Ageing (EU:C:2009:128, bod 47) a Georgiev (EU:C:2010:699, body 47 a 48).

36 — Rozsudky The Incorporated Trustees of the National Council for Ageing (EU:C:2009:128, bod 46); Hütter (C-88/08, EU:C:2009:381, bod 41) a Prigge (C-447/09, EU:C:2011:573, bod 81).

43. To, že ne všechny cíle obecného zájmu sledované členskými státy přicházejí v úvahu pro účely použití výše uvedeného čl. 6 odst. 1, vyplývá navíc jasně z rozsudku vydaného velkým senátem Soudního dvora ve věci Prigge a další, ve kterém Soudní dvůr poté, co potvrdil, že „legitimní cíle uvedené v tomto ustanovení souvisejí s politikou zaměstnanosti, trhu práce nebo odborného vzdělávání“, vyloučil, že do těchto cílů spadá cíl zajištění bezpečnosti letového provozu [37]. Je pravda, že se v rozsudku Fuchs a Köhler, který o málo časově předchází výše uvedenému rozsudku Prigge a další, jeví, že Soudní dvůr připouští, že cíl zajištění kvalitní veřejné služby, v daném případě soudnictví, může přicházet v úvahu pro účely použití výjimky stanovené v čl. 6 odst. 1 směrnice. Z bodů 50 a 53 uvedeného rozsudku však jasně vyplývá, že takový cíl je považován za relevantní pouze v rozsahu, ve kterém se v rámci úvah týkajících se politiky zaměstnanosti a trhu práce dotčeného členského státu shoduje s jinými cíli, zejména s cílem podpory přijímání nových pracovníků a povyšování mladých pracovníků [38].

44. Jak vyplývá z výše uvedeného, dále v rozsudku Wolf cíl zachování operační schopnosti a řádného fungování střední technické složky hasičů dovolávaný německou vládou, který je obdobný cíli uvedenému v projednávaném případě španělskou vládou, byl Soudním dvorem zkoumán pouze v rámci výjimky uvedené v čl. 4 odst. 1 směrnice, a to bez ohledu na to, že předběžné otázky položené předkládajícím soudem se týkaly pouze čl. 6 odst. 1. Soudní dvůr poté, co odkázal na bod 18 odůvodnění směrnice, podle kterého tato směrnice „nevyžaduje, aby ozbrojené síly, policie, vězeňské nebo záchranné služby přijímaly nebo zaměstnávaly osoby, které nemají požadovanou schopnost vykonávat řadu funkcí, jejichž vykonávání by se od nich mohlo požadovat se zřetelem k legitimnímu cíli zachování operační schopnosti těchto služeb“, v bodě 39 uvedeného rozsudku upřesnil, že „potřeba zabezpečit operační schopnost a řádné fungování sboru profesionálních hasičů představuje legitimní cíl ve smyslu čl. 4 [odst.] 1 směrnice“. Stejně tak v rozsudku Petersen [39] cíle související s ochranou zdraví byly zkoumány pouze ve světle čl. 2 odst. 5 směrnice bez ohledu na to, že i v tomto případě předkládající soud založil svoji analýzu na čl. 6 odst. 1.

45. Obdobně nelze podle mého názoru považovat za součást legitimních cílů uvedených v čl. 6 odst. 1 směrnice cíle veřejné bezpečnosti, obecně uvedené některými vládami jako vedlejšími účastníky řízení, alespoň pokud nedoprovázejí cíle sociální politiky, jako cíle typizované v tomto ustanovení.

46. Podobné úvahy mohou být dle mého názoru provedeny, i pokud jde o cíl zaměřený na upřednostnění politiky přijímání zaměstnanců umožňující snížení nákladů, a v důsledku toho snížení výdajů veřejné správy, kterého se rovněž ve svém vyjádření dovolává španělská vláda.

47. V této souvislosti připomínám, že Soudní dvůr uvedl, že legitimní cíle umožňující ospravedlnit rozdíly v zacházení na základě věku ve smyslu čl. 6 odst. 1 směrnice „se odlišují od důvodů čistě individuálních, které jsou vlastní situaci zaměstnavatele, jako je například snížení nákladů či zlepšení konkurenceschopnosti“ [40] .

48. Je tedy jasné, že pokud je zaměstnavatel orgán veřejné moci, cíl snížení výdajů v zásadě spadá do cílů obecného zájmu, stejně jako cíle upravené v čl. 6 odst. 1 směrnice. Samotná tato úvaha ovšem podle mého názoru nestačí, aby bylo shledáno, že takový cíl spadá mezi legitimní cíle připuštěné podle tohoto ustanovení. Podle této logiky by byl totiž každý rozdíl v zacházení na základě věku umožňující

37 — EU:C:2011:573, bod 82; tento cíl byl nicméně shledán za legitimní cíl ve smyslu čl. 4 odst. 1 směrnice (viz body 68 a 69 rozsudku).

38 — EU:C:2011:508. Totéž lze říci o rozsudku Georgiev (EU:C:2010:699) ohledně cíle zlepšování kvality výuky a výzkumu na univerzitách, viz také rozsudek Komise v. Maďarsko (EU:C:2012:687, bod 62).

39 — EU:C:2010:4.

40 — Viz rozsudek The Incorporated Trustees of the National Council for Ageing (EU:C:2009:128, bod 46).

snížení veřejných výdajů odůvodnitelný na základě čl. 6 odst. 1 směrnice pouze z tohoto důvodu [41]. To by mělo za následek nepřípustné rozšíření výjimky ze základní zásady zákazu diskriminace, která byla jako taková zákonodárcem Společenství omezena na velmi omezené okolnosti a musí být soudem Evropské unie vykládána restriktivně.

49. Soudní dvůr se ostatně jasně vyjádřil v tomto smyslu v rozsudku Fuchs a Köhler. Soudní dvůr konstatoval, že „unijní právo nebrání členským státům, aby zohlednily rozpočtové důvody *zároveň* s politickými, sociálními nebo demografickými důvody“, k čemuž může dojít pouze při dodržení obecné zásady zákazu diskriminace na základě věku [42], a že „pokud rozpočtové důvody mohou být základem volby sociální politiky členského státu a mohou mít vliv na povahu nebo rozsah opatření, která chce přijmout, *nemohou takové důvody samy o sobě představovat legitimní cíl*“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 směrnice [43].

50. Pokud jde konkrétně o cíle spočívající ve vytvoření vyvážené věkové struktury uvnitř určitého odvětví činnosti, připomínám, že Soudní dvůr uznal jejich legitimní povahu pro účely použití výjimky uvedené v čl. 6 odst. 1 směrnice pouze v rozsahu, ve kterém jsou zaměřeny na podporu přijímání nových pracovníků, především povyšování mladých pracovníků [44] v zájmu dělby práce mezi generacemi [45]. Navíc rozsudky, ve kterých Soudní dvůr rozhodl ve prospěch legitimní povahy takového cíle, se týkaly vnitrostátních opatření, která stanoví povinný odchod pracovníků, kteří dosáhli důchodového věku, do důchodu [46] nebo povinný odchod do důchodu [47].

51. Projednávaný případ se od těchto případů jasně liší, jednak protože se týká horní věkové hranice pro přístup k dotčenému povolání, a dotýká se tudíž širšího okruhu osob, a nikoli pouze těch, které se nacházejí na konci svého pracovního života, a jednak protože rozdělení mezi věkové skupiny, kterého se dovolávala španělská vláda jako legitimního cíle, nespadá do cíle podpory přijímání nových zaměstnanců – a tedy zaměstnanosti – ale má naopak za cíl jeho omezení, za účelem snížení výdajů s ním souvisejících.

52. Ze všech výše uvedených úvah vyplývá, že mezi výše popsanými cíli pouze cíle související jednak s podmínkami odborné přípravy, jednak s potřebou zajistit přiměřenou dobu zaměstnání před odchodem do důchodu nebo přechodem na „secunda actividad“, mohou být považovány za „legitimní cíle“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 směrnice.

c) Nezbytnost a přiměřenost prostředků

53. Spornou věkovou hranici lze považovat za objektivně a rozumně odůvodněnou cíli uvedenými v předchozím bodě za předpokladu, že její stanovení nepřekračuje rámec toho, co je nezbytné k dosažení těchto cílů a odpovídá na tyto cíle konzistentním a systematickým způsobem [48].

41 — Připomínám, že v případě Petersen (EU:C:2010:4) cíl kontroly výdajů veřejného zdravotnictví, analyzovaný předkládajícím soudem z hlediska čl. 6 odst. 1 směrnice, byl zkoumán ve světle čl. 2 odst. 5 téže směrnice (viz bod 45).

42 — Fuchs a Köhler (EU:C:2011:508, bod 73); kurziva doplněna autorem stanoviska.

43 — Fuchs a Köhler (EU:C:2011:508, bod 74); kurziva doplněna autorem stanoviska.

44 — Současně případně za účelem sledování cílů optimalizace řízení zaměstnanců a rovněž předcházení případným sporům týkajícím se schopnosti zaměstnance vykonávat pracovní činnost po překročení určitého věku, viz rozsudky Fuchs a Köhler (EU:C:2011:508, bod 68), a Komise v. Maďarsko (EU:C:2012:687, bod 62).

45 — Viz mimo jiné rozsudek Palacios de la Villa (EU:C:2007:604, bod 53).

46 — Viz například rozsudek Palacios de la Villa (EU:C:2007:604).

47 — Viz například rozsudek Fuchs a Köhler (EU:C:2011:508).

48 — Viz mimo jiné rozsudek Georgiev (EU:C:2010:699, bod 55).

54. Zkoumání přiměřenosti dotčeného opatření je ústředním bodem, na kterém je založen přezkum legitimity použití odchylky uvedené v čl. 6 odst. 1. Proto musí být zkoumání pečlivé a obecná tvrzení týkající se způsobilosti dotčeného opatření dosáhnout cílů sociální politiky, které toto opatření sleduje, vznesená dotčeným členským státem, nelze považovat za uspokojivá [49]. Jak konstatoval Soudní dvůr v rozsudku Mangold, dodržování zásady proporcionality znamená, že každá derogace individuálního práva uvádí v nejvyšší možné míře v soulad požadavky zásady rovného zacházení a požadavky sledovaného cíle [50].

55. V této souvislosti je třeba připomenout, že pokud na základě ustálené judikatury mají členské státy rozsáhlý prostor pro uvážení při volbě opatření k dosažení cílů v oblasti sociální politiky a politiky zaměstnanosti, které zamýšlejí sledovat [51], Soudní dvůr nicméně uvedl, že tento prostor pro uvážení nesmí vést k tomu, aby zásada zákazu diskriminace na základě věku byla zbavena své podstaty [52].

56. Vnitrostátnímu soudu přísluší v zásadě ověřit, s ohledem na všechny relevantní skutečnosti a na možnost dosáhnout určeného legitimního cíle sociální politiky jinými prostředky, zda je dotčené opatření „přiměřený a nezbytný“ [53] prostředek určený k dosažení daného cíle v souladu se zněním čl. 6 odst. 1 směrnice. Podotýkám však, že se Soudní dvůr v rámci řízení o předběžné otázce nevyhne tomu, aby s cílem poskytnout předkládajícímu soudu vodítko provedl na základě dostupných údajů vlastní přezkum přiměřenosti dotčeného opatření, který je někdy i obzvláště podrobný.

57. V projednávaném případě se domnívám, že sporná věková hranice jde daleko nad rámec toho, co může být považováno za nezbytné ve vztahu k potřebám odborné přípravy pro funkci příslušníka místní policie, jakož i pro účely zajištění, aby nově přijatá osoba poskytovala služby po přiměřenou dobu před odchodem do důchodu nebo přechodem na „segunda actividad“.

58. Pokud jde o odbornou přípravu – připomínám, že toto odůvodnění uvedla francouzská vláda ve svém vyjádření, které se ovšem nezdá být mezi cíli sledovanými asturským zákonodárcem – z dotčeného oznámení o výběrovém řízení, obsaženého ve spise, vyplývá, že před nástupem do služebního poměru uchazeči, kteří v uvedeném výběrovém řízení uspěli, musí podstoupit období „výběrové přípravy“, jehož délka trvání je stanovena regionální školou místní policie nebo obcí Oviedo [54]. Toto období přípravy, i kdyby mělo trvat déle než jeden nebo dva roky [55], není podle mého názoru způsobilé odůvodnit vyloučení z přístupu k dotčenému zaměstnání významné kategorie pracovníků, která uvnitř zahrnuje věkové skupiny, které se nacházejí, pokud ne na začátku profesního života jednotlivce, rozhodně nikoli v jeho pokročilém stadiu. Pro pracovníky, kteří se jako žalobce v původním řízení nacházejí ve věkové skupině blíže sporné hranici, může být ztráta příležitosti po vyloučení z účasti na výběrovém řízení dokonce škodlivější v rozsahu, ve kterém jsou tito pracovníci ještě daleko od věku, kdy jim vznikne nárok na důchod, a jsou snadněji vystaveni rodinným výdajům [56].

59. Obdobné úvahy platí, i pokud jde o cíl, který má zajistit, že nově přijatí příslušníci budou službu vykonávat po přiměřenou dobu před odchodem do důchodu nebo přechodem na „segunda actividad“, na který předkládající soud výslovně odkazuje. Jelikož na základě informací poskytnutých tímto soudem je věk příslušníků místní policie pro odchod do důchodu stanovený na 65 let a věk pro přechod na „segunda actividad“ na 58 let, totiž i osoba, která zahájí toto povolání po překročení věku

49 — V tomto smyslu viz rozsudek The Incorporated Trustees of the National Council for Ageing (EU:C:2009:128, bod 51).

50 — EU:C:2005:709, bod 65.

51 — Viz mimo jiné rozsudek Mangold (EU:C:2005:709, bod 63).

52 — Rozsudek The Incorporated Trustees of the National Council for Ageing (EU:C:2009:128, bod 51).

53 — Rozsudek The Incorporated Trustees of the National Council for Ageing (EU:C:2009:128, bod 50).

54 — Bod 7 oznámení o výběrovém řízení.

55 — Ve svém vyjádření Francie odkazuje na tuto minimální délku odborné přípravy pro příslušníky francouzské policie.

56 — Jakkoli je situace pracovníka, který povinně odešel do důchodu, objektivně odlišná od situace uchazeče o zaměstnání, připomínám, že při posuzování přiměřenosti vnitrostátních opatření, která stanoví věkovou hranici pro ukončení pracovního poměru, Soudní dvůr považuje za relevantní, a dokonce rozhodující skutečnost, že dotčené osoby požívají finanční náhradu formou poskytnutí starobního důchodu.

30 let, zejména pokud jako žalobce v původním řízení spadá do věkových skupin blíže sporné hranici, bude mít před sebou řádnou profesní kariéru a bude moci zajistit přiměřenou dobu služby, včetně více operativních rolí, před vznikem nároku na přístup do režimu „segunda actividad“ z důvodu věku nebo dosažením věku pro odchod do důchodu. V tomto ohledu mimoto připomínám, že pro účely účasti ve specifickém výběrovém řízení v rámci vnitřní mobility oznámení o výběrovém řízení požaduje, aby uchazeči chybělo nejméně 15 let do dosažení důchodového věku, což zvyšuje horní věkovou hranici z 30 na 50 let, přičemž do požadavků na přijetí přímo nebo nepřímo souvisejících s věkem zavádí prvek nesouladu [57].

60. Za těchto okolností se sporná věková hranice nezdá být přiměřená uvedeným cílům, a nemůže být proto považována za objektivně a rozumně odůvodněnou těmito cíli.

61. Pro úplnost dodávám, že potřeby spojené s veřejnou bezpečností ani cíl zajistit operační schopnost útvaru příslušníků místní policie dovolávané vládami, které jsou vedlejšími účastníky řízení, za předpokladu, že spadají mezi cíle sledované asturským zákonodárcem a mohou být považovány za legitimní cíle ve smyslu čl. 6 odst. 1, nemohou dle mého názoru odůvodnit spornou věkovou hranici na základě tohoto ustanovení.

62. V tomto ohledu pouze podotýkám, že rozdíly v zacházení, které vyplývají z ustanovení takové věkové hranice, se nezdají nezbytně nutné k zajištění dosažení výše uvedených cílů, jak ukazuje mimo jiné skutečnost, že pro přístup k pracovnímu místu příslušníka španělské národní policie a příslušníka místní policie v jiných autonomních oblastech, než je Asturie, není stanovena žádná věková hranice tohoto typu [58], že vyšší věková hranice je stanovena právními předpisy jiných autonomních oblastí, nebo také, že obdobná věková hranice stanovená pro přijetí do výběrového řízení pro studenty na inspektora útvaru národní policie byla španělským nejvyšším soudem prohlášena za neoprávněnou [59], a nakonec, že v zákonodárných orgánech Asturie probíhá diskuse o legitimitě hranice, o které se vede spor v původním řízení.

63. Rozdílná řešení přijatá na vnitrostátní a regionální úrovni nejen že zpochybňují nezbytnost dotčeného opatření, ale jsou faktorem právního nesouladu uvnitř dotčeného členského státu. Podle ustálené judikatury je opatření vhodné k dosažení daného cíle pouze tehdy, pokud opravdu zajišťuje, aby tohoto cíle bylo dosaženo soudržným a systematickým způsobem [60].

64. Je zajisté pravda, že v rozsudku Fuchs a Köhler Soudní dvůr konstatoval, že v rámci rozdělení pravomocí mezi centrálními a regionálními orgány členského státu, v tomto případě Spolkové republiky Německo, „časový odstup mezi změnami zavedenými zákonem [...] spolkové země a změnami zavedenými v jiné [...] spolkové zemi nemůže sám o sobě způsobit, že příslušné právní předpisy budou nekoherentní“, jelikož rychlost těchto změn se může u konkrétního místního orgánu lišit v závislosti na regionálních zvláštnostech [61]. V projednávaném případě se nicméně nezdá, že by dotčená věková hranice byla zachována s přihlédnutím k sociálněekonomické skutečnosti v Asturii. Zdá se, že předkládající soud naopak vyloučil, že zvláštnosti tohoto regionu mohou odůvodnit jiné řešení, než ke kterému se Španělsko přiklonilo jak na centrální, tak na místní úrovni.

57 — Tento nesoulad může být dle mého názoru odůvodněn pouze z části na základě úvahy, že osoby připuštěné do výběrového řízení v rámci vnitřní mobility jsou již zaměstnanci u místní policie.

58 — Jak potvrdila španělská vláda v odpovědi na písemnou otázku položenou Soudním dvorem.

59 — V rámci rozsudku ze dne 21. března 2011, uvedeného v předkládacím usnesení.

60 — Viz rozsudky Hartlauer (C-169/07, EU:C:2009:141, bod 55) a Petersen (EU:C:2010:4, bod 53).

61 — Rozsudek Fuchs a Köhler (EU:C:2011:508, body 95 a 96). O důležitosti soudržnosti především viz rozsudek Hartlauer (C-169/07, EU:C:2009:141, bod 55).

d) Výsledek analýzy na základě čl. 6 odst. 1 směrnice

65. Na základě výše uvedených úvah a ve světle informací, které má Soudní dvůr k dispozici, se domnívám, že rozdíly v zacházení na základě věku spočívající ve stanovení horní věkové hranice v rámci sporného oznámení o výběrovém řízení nemohou být odůvodněny na základě čl. 6 odst. 1 směrnice.

IV – **Závěry**

66. Ve světle všech výše uvedených úvah navrhuji, aby Soudní dvůr na předběžnou otázku položenou Juzgado Contencioso-Administrativo de Oviedo č. 4 odpověděl následovně:

„Článek 4 odst. 1 a čl. 6 odst. 1 směrnice Rady 2000/78/ES ze dne 27. listopadu 2000, kterou se stanoví obecný rámec pro rovné zacházení v zaměstnání a povolání, musí být vykládány v tom smyslu, že brání takovým vnitrostátním právním předpisům, jako jsou právní předpisy, které jsou předmětem původního řízení, jež pro účast na výběrovém řízení ohledně přijetí do místního policejního sboru stanoví maximální věkovou hranici 30 let.“